

der bespiser Folket i Ørkenen med fem Brød og nogle smaa Fisk. Efter sin Sædvane anskueliggjorde han først selve Begivenheden for sine Tilhørere, udmalede poetisk Ørkenens højtidsfulde Stilhed, dens evigblaa Himmel og det forrevne Klippelandskab, hvorpaa Solen fra Morgen til Aften kastede sine brændende Straaler.

Derpaa fortsatte han i forandret Tone:

„Og saa er der detteherre med de fem Brød og de smaa Fisk, som saa mange Tvivlere faar i den gale Hals. „Nej ved I hvad,“ siger de, „at mætte fire tusende Mennesker med en saa smal Kost og endda faa fem fulde Kurve tilovers, det er jo den rene Galmandssnak. Det er noget, I kan bilde Bønder ind; men kom ikke med det til os!“ ... Ja, saadan siger disse stakkels Mennesker, som ikke kender og ikke vil anerkende anden Slags Sult end den, der faar Maverne til at knurre. Men vi, som véd, hvad det vil sige, at Aanden hungrer, og at Sjælen tørster — ikke sandt? — aa, vi forstaar det altsammen saa godt. Vi har alle kendt disse svage, modløse Øjeblikke, da vi synes, at alt bliver stenet Ørken omkring os; og vi skimter ingen læskende Kilde, og vi tror, at ikke alle Jordens og Himlens Skatte vil kunne stille vor Sjæls Hunger. ... Og saa sker der en skøn Dag en lillebitte Be-